

РЕШЕНИЕ

№ 819

гр. Перник, 18.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Симона Пл. К.а

при участието на секретаря ЕМИЛ Н. КРЪСТЕВ
като разгледа докладваното от Симона Пл. К.а Гражданско дело №
20221720105408 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 235, ал. 1 ГПК.

Образувано е по искова молба на В. Ц. Б. срещу Н. Ц. А. и А. К. А. .

Ищецът твърди, че на 13.02.2009 г. наследодателката му Л.В.Д. закупила от ответниците търговски обект с идентификатор *****. В последствие се оказало, че претенции върху имота има и трето лице – М.Ц.Д. в качеството му на ***** , във връзка с което последният предявил претенции по чл. 108 ЗС срещу ответниците, в които като трето лице-помагач взела участие и Л.В.. Производството по ревандикационния иск завършило с установителен диспозитив за съществуващо в полза на М.Д. право на собственост върху обекта.

След смъртта на Л.В. правото на собственост върху имота било придобито по силата на наследствено правоприемство от ищеца В. Б..

Във връзка със съществуващото състояние на съсобственост между В. Б. и М.Д. върху търговския обект била допусната и извършена съдебна делба. По силата на постигнатата между тях и одобрена от съда спогодба от 14.07.2021 г. било извършено преустройство, като търговски обект с идентификатор ***** бил разделен на два отделни самостоятелни обекта – ***** с площ 5,183 кв.м. и ***** с площ 20,87 кв.м., а ищецът се задължил да предаде на М.Д. владението върху 5,183 кв.м. и извършил за своя сметка СМР във връзка с изграждането на стена и фактическото обособяване на обектите, като поел и направените деловодни разноски.

Изложени са съображения, че в конкретния случай, доколкото част от продадената вещ (5,183 ид.ч. от търговски обект с идентификатор *****) е принадлежала на трето лице (М.Д. в качеството му на ЕТ), а ищецът като наследник на купувача Л.В. е бил частично съдебно отстранен с решението за извършване на делбата, налице са предпоставките да се иска съответно намаление на продажната цена, както и обезщетение за претърпените вреди.

При изложените съображения след направени уточнения се иска ответниците да бъдат осъдени да заплатят на ищеца солидарно сумата от **6966,41 лева** – платена продажна цена за 5,183 ид.ч. от търговски обект с идентификатор *****, от които В. Ц. Б. е бил отстранен частично, сумата от **800,00 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 01.09.2021 г. до 13.03.2022 г., както и претърпени вреди от частичната евикция, обхващащи сумата **464,30 лева** (след допуснато изменение на тази претенция чрез намаляване на нейния размер) – платена за извършване на строително-монтажни работи за фактическото обособяване на отделни самостоятелни обекти, както и сумата **3555,00 лева** (3180 лв. + 375 лв.) – съдебни и деловодни разноски при съдебното отстранение в производството по делба. Претендира разноски.

Ответната страна в отговора на исковата молба, подаден в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК, оспорва исковете по основание и размер. Изложени са твърдения, че преди сключването на процесния договор за продажба между страните са съществували други правоотношения и се оспорва купувачът да е бил добросъвестен, тъй като още преди сключване на договора знаел за правата на третото лице върху имота. В деня на изповядване на сделката ответниците подписали множество документи, като не си спомнят да са подписали приложената към исковата разписка за получаване в брой на сумата 35000 лв., оспорват същата и твърдят, че действителната продажна цена е отразената в нотариалния акт – 10 000 лв.

Конкретно се поддържа, че през м. януари 2009 г. срещу ответниците било образувано гр.д. № 1/2009 г. на РС-Видин във връзка с процесния имот от третото лице М.Ц.Д. в качеството му на ЕТ, поради което те се обърнали към ищеца В. Б. в качеството му на адвокат, за да ги представлява по делото. Ищецът харесал помещението и поискал да го закупи, за да си направи *****, като същевременно приел да представлява Н. и А. А. и по гр.д. № 1/2009 г. Същевременно тъй като В. Б. се намирал в брак и не искал имуществото да бъде придобито в режим на СИО, той настоял същото да бъде закупено на името на майка му.

В производството по гр.д. № 1/2009 г. ищецът в качеството си на адвокат бил процесуален представител на ответниците, както и на майка си Л.В., която била конституирана като трето лице-помагач. С решението по делото било признато за установено по отношение на ответниците, че М.Д. в качеството на ЕТ е съсобственик на процесния имот *****, като решението било постановено при участието на Л.В. като ТЛП и влязло в сила на 29.06.2012 г. В този смисъл, се въвежда правопогасяващо възражение за изтекла погасителна давност със съображения, че считано от влизането на 29.06.2012 г. в сила на решението, с което са признати права върху вещта в полза на трето лице, като хипотеза на евентуална евикция, е започнал да тече 5-годишният давностен срок за предявяване на претенцията на евинцирания купувач, изтекъл към 29.06.2017 г.

Същевременно, искът се оспорва и по размер, с твърдения, че доверителите продали на наследодателката на ищеца обект с площ 23,01 кв.м., като разликата между продадената и реално обособената за ищеца след делбата площ на имота от 20,87 кв.м., е 2,14 кв.м., а не 5,183 кв.м. Оспорва се необходимостта от извършването на разходи за СМР с доводи, че още преди сделката ищецът бил наясно, че имотът не включва тоалетна, а такава е изградена в общите части, както и че изграждането на кухненски кът в помещение-***** не съставлявало необходим разход за отделяне на двете помещения след делбата. Оспорва се и необходимостта от заплащане на сторените разноски по делото за делба в описания от ищеца размер, тъй като същите следвало да бъдат платени от страните, съобразно квотите им в съсобствеността и спогодбата по делбата същите да бъдат заплатени единствено от ищеца не обвързвайки ответниците. Оспорва се искът за мораторна лихва, включително и като погасен по давност с оглед погасяването на главното вземане.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото относими

доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК и чл. 12 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд Перник е сезиран с обективно и субективно съединени иски с правна квалификация **чл. 190, ал. 2 ЗЗД, вр. чл. 82 ЗЗД** за намаляване на платена продажна цена с 6966,41 лв., заплащане на обезщетение на претърпени вреди след осъществена частична съдебна евикция (464,30 лв.), вкл. и разноските по делото, в което ищецът е бил съдебно отстранен (общо 3555 лв.), и **по чл. 86, ал. 1 ЗЗД** – обезщетение за забава в размер на 800 лв.

Между страните не е спорно сключването на договор за покупко-продажба на търговски обект с идентификатор ***** с посочени в договора страни Л.В.Д. като купувач и ответниците Н. и А. А.и като продавачи, както и наследственото правоприемство между Л.Д. и сина ѝ В. Б..

От приобщеното гр.д. № 1/2009 г. на РС-Видин се установява, че същото е образувано по искова молба на *****срещу Н. и А. А.и, депозирана на **29.12.2008** г., с която са предявени иски по чл. 108 ЗС, чл. 109 ЗС и чл. 59 ЗЗД по отношение самостоятелен обект с идентификатор ***** и която **не** е била вписана. От материалите по гр.д. № 1/2009 г. на РС-Видин се установява, че ищецът В. Б. е представлявал по същото в качеството си на адвокат ответниците Н. и А. А.и, както и третото лице помагач – Л.Д., негова майка. От материалите по гр.д. № 1/2009 г. се установява, че на **20.02.2009** г. е депозиран **съвместно** писмен отговор от Н. А., А. А. и Л.Д. – и тримата чрез пълномощник адв. В. Б.. В същия се признава, че в хода на делото на **13.02.2009** г. спорният имот изцяло е бил прехвърлен на Л.В.Д. (майка на ищеца и негов наследодател), която в последствие е конституирана като трето лице помагач на страната на ответниците.

Аналогично, от разпита на свид. Г.А.А (дъщеря на ответниците), също се изяснява, че към края на м. януари 2009 г. В. Б. се е съгласил да представлява като адвокат ответниците А.и по гр.д. № 1/2009 г., като същевременно сам е проявил интерес към придобиване на имота.

Основанието на отговорността за евикция е неизпълнението на продавача – частично или изцяло, на основното му задължение по договора за покупко-продажба – да прехвърли на купувача собствеността върху вещта. Съгласно чл. 188 ЗЗД продавачът отговаря, ако трети лица имат право на собственост или други права по отношение на вещта, които могат да противопоставят на купувача, освен ако последният е знаел това. В зависимост от това дали третите лица вече са предявили правата си, се разграничават две хипотези. В първата – третото лице ги е предявило и купувачът вече е отстранен от вещта, която е купил, въз основа на съдебно решение – в този случай е налице осъществена евикция. Във втората хипотеза – на евентуална евикция, правата на трето лице само са предявени по съдебен ред или дори още не са, но могат във всеки момент да бъдат и така противопоставени на купувача. Както евентуалната, така и осъществената евикция биват пълна или частична в зависимост от обема на правата на третото лице. И в двете хипотези обаче е налице договорно неизпълнение – пълно или неточно изпълнение на задължението на продавача за прехвърляне на собствеността, поради което същият отговаря пред купувача.

Съдебно отстраняване на купувача е налице, когато с влязло в сила съдебното решение е уважен искът, с който третото лице е предявило правата си срещу купувача. Без значение е видът на иска – установителен или осъдителен, доколкото видът на търсената защита, респ. видът на иска е обусловен както от характера на субективното право, така и от вида на неговото нарушение. В този смисъл съдебната практика еднозначно приема, че под „*съдебно отстранен купувач*“ по см. на чл. 191, ал. 1 ЗЗД се разбира не само купувач, спрямо когото е уважен с влязло в сила решение предявен от третото лице – собственик на вещта **осъдителен** ревандикационен иск по чл. 108 ЗС, но също така и купувач, спрямо когото е уважен с влязло в сила решение **установителен иск** за собственост на третото лице, независимо дали в този случай купувачът осъществява фактическата власт върху вещта, предмет на продажбата.

Същевременно чл. 192, ал. 1, изр. 1 ЗЗД **ограничава** договорната отговорност на продавача само до иска за връщане на платената цена, когато купувачът е **знаел** към сключването на договора, че трети лица притежават вещни права върху имота. Продавачът би бил освободен от отговорност поради знанието на купувача за съществуващия спор за собствеността върху имота между продавача и третото лице, но въпреки това е изразил изрично намерение да придобие имота, въпреки риска от бъдеща евикция. Знанието на купувача е субективен факт, но той се проявява във факти от обективната действителност. Законът допуска това знание продавачът да докаже чрез косвени доказателства, но те следва да са в такава връзка, та да направят сигурен извода, че при сключването на договора купувачът е знаел за правото на собственост на третото лице. Релевантният момент за преценка знанието на купувача като обстоятелство, ограничаващо договорната отговорност на продавача за евикция, е моментът на сключването на договора.

Съдебната практика приема, че е достатъчно купувачът да е знаел за *евентуалното наличие на предпоставките*, за да не бъде добросъвестен, т.е. *очакването или основателното съмнение*, че такива права ще възникнат е достатъчно, за да се приеме, че купувачът знае за права на трети лица върху вещта по смисъла на чл. 188 ЗЗД във връзка с чл. 192, ал. 1 ЗЗД (така Решение № 20 от 28.02.2014 г. на ВКС по т. д. № 2074/2013 г., II т. о., Решение № 146 от 28.09.2017 г. на ВКС по т. д. № 60399/2016 г.). В този случай, съгласно цитираните решения, купувачът не е добросъвестен и **има право само на връщане на платената цена** (за разлика от общия случай на чл. 191, ал. 1 ЗЗД, когато купувачът е добросъвестен, т.е. купува чуждата вещ, без нито да знае, нито да предполага, че същата принадлежи на трето лице, което вече не е продажба на риск на купувача). Неоснователни в контекста на цитираната практика са съображенията на ищеца, че правата на третото лице били установени едва в следствие с влизане в сила на съдебното решение по гр.д. № 1/2009 г.

Твърдението за **персонална симулация** на сделката и че действителен носител на правата и задълженията на купувача по сделката е бил В. Б., а не майка му Л.Д., в случая не е установено пълно и главно (предвид липсата на начало на писмено доказателство и с оглед недопустимостта в този случай соченото обстоятелство да бъде установено единствено с гласни доказателства, предвид изричното противопоставяне на ищеца – арг. чл. 164, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 и т. 6 ГПК). Ето защо релевантно в случая е знанието към момента на сключване на сделката *не на ищеца В. Б., а на сочения купувач по сделката Л.Д., чийто универсален правопреемник е ищецът*.

Съдът намира, че **към** момента на сключване на продажбата купувачът Л.Д. е имала представа за евентуалното наличие на права на трето лице върху имота по смисъла на цитираната съдебна практика, като съображенията за това са следните.

Продажбата се е осъществила след завеждането на гр.д. № 1/2009 г., като писменият отговор е депозиран съвместно от отв. А.и и Л.Д. – всички представлявани от сина на Л.Д., адв. В. Б., на 20.02.2009 г., т.е. едва седмица след прехвърлянето на имота на 13.02.2009 г. (като при изповядване на сделката Л.Д. отново е сключила същата си чрез пълномощник В. Б.).

Същевременно **представените по гр.д. № 1/2009 г. пълномощни** за процесуално представителство на адв. В. Б. предхождат по дата изповядването на сделката (13.02.2009 г.). На л. 87 по гр.д. № 1/2009 г. се съдържа договор за правна защита и пълномощно за процесуално представителство **от дата 20.01.2009 г.** – издадено съвместно от Н. А., А. А. и Л.Д. в полза на адв. В. Б.. На л. 183 се съдържа втори договор за правна защита и пълномощно в полза на адв. Б. от дата 01.01.2009 г. – отново съвместно от отв. А.и и Л.Д.. При тези данни, доколкото датите на пълномощните за процесуално представителство на Л.Д. по гр.д. № 1/2009 г. **предхождат** покупко-продажбата, се формира логическият извод, че към момента на изповядване на сделката Л.Д. е знаела за състоянието на правен спор по

отношение на имота и заявени от трето лице права върху същия, доколкото е ангажирала адвокат за представителство именно по същото дело преди датата на сделката.

На тези данни синхронизират твърденията на свид. Г.А.А, че в края на м. януари 2009 г. родителите й Н. и А. са ангажирали В. Б. да ги представлява като адвокат по образуваното срещу тях вещно дело, като В. Б. сам е проявил желание да купи имота, тъй като е подходящ за ползване като ***** и желаел самият той да ползва, независимо, че имотът ще бъде закупен от името на майка му. Помещението се намира в центъра на гр. В, на приземен етаж, като от показанията на свид. И.И. и Г.А. еднопосочно се изяснява, че през годините спорният имот е бил използван единствено за *****. Същевременно липсват твърдения и данни самата Л.Д. да е упражнявала такава професия. Съдът кредитира показанията на разпитаните свидетели в тази част, доколкото са последователни, напълно логични и кореспондират на останалата доказателствена съвкупност. Предвид родствената връзка между свид. Г.А. и ответниците, съдът анализира изнесените от нея факти, при условията на чл. 172 ГПК, съпоставяйки ги с останалите доказателствени източници и в каква степен същите ги подкрепят или опровергават. Съдът кредитира показанията на свид. А., тъй като същите са последователни, житейски логични, почиват на нейните непосредствени впечатления, правдиво пресъздават релевантни за спора обстоятелства и кореспондират на останалите доказателства, като липсва основание да заключи, че родствената връзка на свидетеля е повлияла върху достоверността на показанията му.

В редица норми законодателят последователно обвързва семейната връзка със знание за съответните релевантни факти, настъпване на съответни правни последици. В случая по чл. 192 ЗЗД такава презумпция за знание не е нормативно установена. Не може да бъде игнорирана обаче конкретната фактология, в контекста на емпиричния и логически принцип *Entia non sunt multiplicanda praeter necessitatem*, т.е. че изграждането на вътрешните зависимости на една теория трябва да се прави възможно по-просто. Настоящият състав е длъжен да съобрази **естеството на факта**, подлежащ на доказване и да се ръководи не само от буквалното възпроизвеждане на конкретни обстоятелства, но така също и от **житейската логика и опитните правила** и нормалната причинно-следствена връзка между отделните факти (така Решение № 262 от 11.05.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1155/2009 г.).

В случая хронологично **осъществяваните факти са следните**: срещу ответниците е било образувано гражданско дело с предмет процесния имот, ответниците са ангажирали адв. В. Б. за процесуално представителство по същото, продали са имота на неговата майка Л.Д., която при прехвърлителната сделка е била представлявана от В. Б., а 7 дни по-късно са депозирали съвместно с нея и отговор по образуваното гражданско дело, макар самата Л.Д. до този момент да не е била страна по същото и да не е получавала съобщения. Няма данни за осъществяван контакт между купувача Л.Д. и ответниците **без съдействието** на В. Б., имотът преди това да е бил обявяван от ответниците за продажба или Л.Д. да е инициирала самостоятелно закупуването на същия. Единствената логическа връзка в случая е синът на Л.Д. – ищецът В. Б., когото А.и вече са били ангажирали в качеството му на професионален адвокат за представителство по вещния спор (установимо от датите на пълномощните и кореспондиращите в тази връзка показания на свид. А.). След прехвърлянето имотът се е ползвал единствено за *****, без данни самата Л.Д. да е използвала помещението по този начин. Същевременно същата е била представлявана от сина си адв. В. Б. както при изповядване на продажбата, така и седмица по-късно при депозиране на книжа по висящия спор (по който самата тя не е била страна до този момент), като същевременно представените по гр.д. № 1/2009 г. пълномощни за процесуално представителство са с дата, **по-ранна от датата на продажбата**. При всички тези данни житейски и логически правдоподобно е да се заключи, че правоотношенията между Л.Д. и Н. и А. А.и са възникнали в хода на процеса по вещния спор и именно в контекста на самия съдебен спор.

При тези данни и с оглед датата на пълномощното от Л.Д. за представителство по

гр.д. № 1/2009 г., предхождащо продажбата, са налице **достатъчно обективни проявления на субективния факт на знанието** у купувача Д. за възможни права на трети лица, на което законът придава правни последици, съобразно чл. 192 ЗЗД.

По делото са установени елементите на фактическия състав, от който се пораждат претендираните права на купувача при осъществена евикция: неизпълнение на задължението за продавача към купувача /да му прехвърли съответното право върху вещта в пълния му обем без да е ограничено от правата на трети лица, които могат да се противопоставят на купувача – чл. 188 ЗЗД/. Доколкото към момента на сделката купувачът е **знаел** за правата на третите лица, за него са **възникнали единствено правата по чл. 192 ЗЗД** – съответно връщане/намаляване на цената, респ. на общо основание обезщетение за забавеното изпълнение на това парично задължение.

При констатация за възникване на правото да се иска съответно връщане на цената, е необходимо да бъде изследван моментът, в който е възникнало това право, респ. правопогасяващото възражение на ответниците за изтекла погасителна давност за вземането. Нормата на чл. 192 ЗЗД сочи, че вземането на недобросъвестния купувач за връщане на платената цена възниква „при съдебно отстранение“, т. е. – при вече осъществена (а не при евентуална) евикция, т.е. при уважен с влязло в сила съдебно решение иск, съответно погасителната давност тече от момента на влизане в сила на съдебното решение.

В конкретния случай имотът е прехвърлен на 13.02.2009 г., т.е. **след** образуване на гр.д. № 1/2009 г. на РС-Видин, исковата молба по което **не** е била вписана. В решението по гр.д. № 1/2009 г. съдът е установил, че ищецът по ревандикационния иск (*****) е съсобственик на процесния имот, но ответниците (продавачи) не го владеят, а имотът се владее от третото лице и се ползва за *****, поради което се е произнесъл с установителен диспозитив относно принадлежността на правото на собственост (че ищецът е съсобственик на имота), като е отхвърлил второто искане за правна защита – за предаване владението на имота от ответниците-продавачи. Така влязлото в сила на 29.06.2012 г. решение по гр.д. № 1/2009 г. на РС-Видин формира СПН по въпроса, че ***** е съсобственик на имота, който въпрос не може да бъде пререшаван. Субективните предели на силата на пресъдено нещо на влязлото в сила решение обхващат срещупоставените страни /главни и подпомагачи/ по делото. Третите лица-помагачи са приравнени спрямо **силата на пресъдено нещо** на самата подпомагана страна – това има предвид чл. 223, ал. 1 ГПК като сочи, че решението има установително действие в отношенията на подпомагащата страна и насрещната страна. В този смисъл е Решение № 123 от 31.03.2015 г. по гр. д. № 4298/2014 г. на IV г. о., разясненията в мотивите на т. 3Б от ТР № 4/2014 г., Определение № 30 от 12.03.2021 г. на ВКС по ч. гр. д. № 504/2021 г., II г. о., ГК, Решение № 1047 от 21.X.1991 г. по гр. д. № 821/91 г., I г. о., Определение № 35 от 28.02.2022 г. на ВКС по т. д. № 1459/2021 г., I т. о.

В конкретния случай ЕТ „М.Д.“ е предявил собственически претенции срещу продавачите на процесния имот, като в производството по образуваното гр.д. № 1/2009 г. като трето лице помагач на страната на ответниците (продавачи) е бил привлечен правопреемникът – купувачът по сделката, което изрично е отразено в диспозитива на влязлото в сила решение. По аргумент от чл. 223, ал. 1 ГПК в този случай постановеното решение по гр.д. № 1/2009 г. с което се признават вещни права върху имота в полза на *****, има установително действие в отношенията между него като насрещна страна и купувача Л.Д., участвала като трето лице помагач на страната на продавачите, респ. установително действие и в отношенията между ***** и настоящия ищец В. Б. като универсален правопреемник на Л.Д..

Значението на встъпването, а и на привличането на трето лице, се състои в това, че постановеното решение има установително действие в отношенията на трето лице и

на срещната страна. В случая това е ищецът (като универсален правопреемник на подпомагачата страна Л.Д.), което означава, че с влизането в сила на решението по гр.д. № 1/2009 г. – **на 29.06.2012 г.**, фактът, че третото лице ***** е съсобственик на имота, е **установен със сила на пресъдено нещо** не само в отношенията между ***** и продавачите, а също така и в отношенията между ***** и купувача по сделката по арг. чл. 223, ал. 1 ГПК.

Ето защо, при горните съображения, предвид участието на купувача по сделката (наследодателя на ищеца) като трето лице помагач в гр.д. № 1/2009 г. и в контекста на разясненията на обсъдената съдебна практика, както и възможността купувачът да бъде съдебно отстранен и чрез установителен иск за собственост, съдът намира, че с влизането в сила на съдебното решение по гр.д. № 1/2009 г., по което е участвал като трето лице-помагач, **купувачът е бил съдебно отстранен** и са възникнали правата му по чл. 192 ЗЗД.

Давността за вземанията на евинцирания купувач съгласно чл. 114 ЗЗД е започнала да тече **от влизане в сила на съдебното решение по гр.д. № 1/2009 г.**, с което е формирана СПН в отношенията на купувача като подпомагача страна с срещната страна ***** (третото за сделката лице със самостоятелни права върху част от вещта), т.е. – **от 29.06.2012 г.** Исковите претенции по чл. 82 ЗЗД се погасяват с изтичането на петгодишен давностен срок, който е изтекъл на 29.06.2017 г., а с това и преди депозиране на настоящата искова молба на 14.03.2022 г.

При тези данни главният иск за **съответно намаляване на цената** за сумата 6966,41 лв. следва да бъде отхвърлен, поради изтекла погасителна давност за вземането, а също и **акцесорният** за обезщетение за забава в размер на 800 лв. по арг. чл. 119 ЗЗД.

Поради вече изложените съображения за приложението на чл. 192 ЗЗД и знанието за евентуални права на трети лица върху вещта съдът намира, че в полза на ищеца **не** е възникнало субективното право да му бъдат възстановени **претърпените вреди от частичната евикция**, поради което осъдителните икове за сумата 464,30 лева (съгласно допуснатото изменение на иска) – платена за извършване на строително-монтажни работи за фактическото обособяване на отделни самостоятелни обекти, както и сумата 3555,00 лева (3180 лв. + 375 лв.) – съдебни и деловодни разноски в производството по делба по гр.д. № 1244/2016 г. на ВРС, следва да бъдат **отхвърлени** като неоснователни.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответниците следва да бъдат присъдени сторените разноски. Същите са били представлявани от адвокат в хипотезата на чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗАдв, поради което разноските следва да бъдат присъдени в полза на упълномощения от тях адвокат на осн. чл. 38, ал. 2 ЗАдв. Възнаграждението следва да бъде определено с оглед материалния интерес, като към възнаграждението следва да бъде добавен и ДДС, с оглед представените доказателства за регистрация.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като **неоснователни** предявените от В. Ц. Б., ЕГН ***** срещу Н. Ц. А., ЕГН ***** и А. К. А., ЕГН ***** субективно и обективно съединени осъдителни икове с правна квалификация **чл. 190, ал. 2 ЗЗД, вр. чл. 82 ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за заплащане при условията на солидарна отговорност сумата от **6966,41 лева** – платена продажна цена за 5,183 ид.ч. от търговски обект с идентификатор ***** , от които В. Ц. Б. е бил частично съдебно отстранен, сумата от **800,00 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 01.09.2021 г. до 13.03.2022 г., както и претърпени вреди от частичната евикция, обхващащи

сумата **464,30 лева** – платена за извършване на строително-монтажни работи за фактическото обособяване на отделни самостоятелни обекти, както и сумата **3555,00 лева** (3180 лв. + 375 лв.) – съдебни и деловодни разноски в производството по делба по гр.д. № 1244/2016 г. на РС-Видин.

ОСЪЖДА В. Ц. Б., ЕГН ***** да заплати на АДВ. Л. М. М., л. № ***** в регистрите на Българската Адвокатура на основание чл. 38, ал. 2 ЗАДВ, вр. чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **1565,95 лева** – възнаграждение за процесуално представителство на Н. Ц. А. и А. К. А., осъществявано пред Районен съд Перник при условията на чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗАДВ.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд Перник в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните на осн. чл. 7, ал. 2 ГПК.

Съдия при Районен съд – Перник: _____